

Arrest

nr. 272 849 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DIONSO DIYABANZA
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 februari 2022.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. DIONSO DIYABANZA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam het Rijk binnen met een D-visum en op 14 december 2018 werd haar een bijlage 15 afgeleverd.

Op 5 februari 2019 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 17 juli 2020 werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie toe te lichten en dit naar aanleiding van gewijzigde omstandigheden.

Op 22 februari 2021 nam het bestuur een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 260.448 van 9 september 2021 verworpen.

De verzoekende partij diende op 14 oktober 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 10 februari 2022 werd de verzoekende partij gehoord door de politie van PZ Deinze. Er werd vastgesteld dat zij tewerkgesteld was zonder te beschikken over de nodige documenten of toelatingen en er werd een PV wegens illegaal verblijf opgesteld.

Op 11 februari 2022 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Het betreft de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ DEINZE/ZULTE/LIEVEGEM op 10/02/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: A.

Voornaam: M. A.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Okara

Nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 11/02/2022.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten: Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

■ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV GE.55.LB.121620/2022 van de politiezone/sociale inspectie van PZ DEINZE/ZULTE/LIEVEGEM.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene bekwam het verblijfsrecht in functie van R. A. (RR: ...) van Belgische nationaliteit met wie hij op 20.08.2017 in Pakistan in het huwelijk trad. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dd 22.02.2021 werd aan betrokkene betekend op 15.04.2021. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV GE.55.LB.121620/2022 van de politiezone/sociale inspectie van PZ DEINZE/ZULTE/LIEVEGEM.) Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige/in ondergeschikt verband uit te voeren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

« Que le premier moyen est pris de la violation :

*- des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs;
- des articles 7 alinéa 1er, 9bis §1er alinéa 1er et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et
- de la violation de principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause et ainsi que le principe de proportionnalité;*

Attendu que le requérant produit en annexe de la présente requête la preuve qu'il a introduit une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois auprès du Bourgmestre de la Ville de BRUXELLES en date du 14 octobre 2021, soit avant l'acte attaqué pris et notifié le 11 février 2022;

Que l'enquête de quartier a déjà été effectuée et le requérant demeure dans l'attente de la délivrance de l'attestation de réception (annexe 3) par la Ville de Bruxelles ;

Que dans ce contexte, la partie défenderesse ne pouvait notifier au requérant cet ordre de quitter le territoire aussi longtemps qu'il n'avait pas été statué sur la demande introduite par ce dernier en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980' ;

Que la légalité d'un acte administratif s'apprécie au jour où la décision a été prise;

Que selon la jurisprudence du Conseil d'Etat, notoirement connue, la partie défenderesse a l'obligation, avant de décider un ordre de quitter le territoire, de prendre une décision sur la demande d'autorisation de séjour introduite sur le sol belge en raison des circonstances exceptionnelles prévues par l'article 9bis § 1er, alinéa 1er, de la loi précitée du 15 décembre 1980 ;

Qu'en effet, la raison d'être de l'obligation pour l'administration de statuer sur la demande d'autorisation de séjour avant de prendre un ordre de quitter le territoire, réside dans le fait qu'elle a l'obligation de juger les circonstances exceptionnelles invoquées pour ne pas effectuer les démarches à partir du pays d'origine. Or, en donnant l'ordre de quitter le territoire avant de les juger, la partie défenderesse se dispense en réalité d'examiner ces circonstances exceptionnelles puisque l'étranger doit obtempérer à l'ordre de quitter le territoire et retourner dans son pays ce qui le fait basculer dans la situation prévue à l'article 9, alinéa 2, de la loi et l'oblige à introduire la demande auprès du poste diplomatique ou consulaire compétent ;

Que ni, l'article 7, alinéa 1er, ni l'article 52/3§ 1er de la loi, ne peuvent être interprétés dans un sens qui en viderait de toute portée pratique l'article 9bis §1er, alinéa 1er;

Que l'obligation de prendre un ordre de quitter le territoire, qu'elle résulte de l'article 7 ou de l'article 52/3 de la loi, impose la vérification préalable de l'irrégularité du séjour ce qui suppose que celui-ci ne soit pas accordé, en écartant préalablement les circonstances exceptionnelles invoquées;

Que la partie défenderesse a dès lors commis une erreur manifeste d'appréciation et violé le principe général de bonne administration en ayant statué en ne tenant pas compte de tous les éléments de la cause, en particulier l'existence de la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois introduite par le requérant;

Que le premier moyen est fondé; »

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij legt in haar eerste middel op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar de *in casu* bestreden beslissing werd niet genomen op grond van deze bepaling, maar wel op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvoeren. Dit onderdeel van het eerste middel is evenmin ontvankelijk.

Verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 14 oktober 2021, en dus vóór het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het buurtonderzoek is volgens de verzoekende partij al gebeurd en zij is in afwachting van het afleveren van het attest van ontvangst door de stad Brussel. In die context mocht de verwerende partij aan de verzoekende partij volgens haar geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, zolang de aanvraag om machtiging tot verblijf niet werd beoordeeld. De reden daarvoor is volgens de verzoekende partij dat de verwerende partij verplicht is de aangevoerde buitengewone omstandigheden te beoordelen en geen maatregelen mag nemen om de verzoekende partij in tussentijd terug te sturen naar het land van herkomst.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de aanvraag van 13 oktober 2021 (Verzoekschrift, bijlage 2) niet in het administratief dossier kan worden teruggevonden. Uit niets blijkt dat deze aanvraag, die gericht is aan de burgemeester van de stad Brussel reeds aan de diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris werd overgemaakt. Terloops stipt de Raad aan dat het vaste rechtspraak is dat een nog hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Immers het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie RvV 242825- Pagina 5ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004).

Bovendien staat het de verzoekende partij vrij om in het kader van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek te richten aan de staatssecretaris teneinde een verlenging van de termijn te verkrijgen. Immers luidt deze bepaling als volgt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”*

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 74/13 en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“ Première branche

Attendu que le requérant estime que l'ordre de quitter le territoire pris à son encontre viole le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée lequel dispose que « lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Qu'en l'espèce, force est de constater à la lecture de l'acte attaqué que la partie défenderesse n'a pas procédé à un tel examen minutieux concernant la situation familiale du requérant, en particulier sa vie privée avant de prendre l'ordre de quitter le territoire litigieux;

Que la partie défenderesse n'ignorait pourtant pas ces éléments au moment où elle prenait la décision attaquée;

Que c'est tort que la partie défenderesse s'est essentiellement appuyée sur le caractère irrégulier du séjour du requérant pour se dispenser de l'analyse rigoureuse prescrite à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée alors que le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis notamment par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation;

Que dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, elle n'est pas fondée à soulever une exception d'irrecevabilité sur ce point ;

Qu'ainsi jugé :

« (...) 3.1. Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré, dans la loi précitée du 15 décembre 1980, un article 74/13, libellé comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le

ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant ; de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays concerné ».

Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés par l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violence des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.

D'autre part, la partie requérante justifie également d'un intérêt à cet aspect du moyen dans la mesure où elle reproche un manquement de la partie défenderesse à son obligation de motivation formelle, laquelle implique pour l'autorité administrative de faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours ainsi qu'à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet.

Il résulte de ce qui précède que le premier grief du moyen est, dans la mesure susmentionnée, fondé et justifie l'annulation de l'ordre de quitter le territoire (...) »³

Qu'il résulte de ce qui précède que l'ordre de quitter le territoire souffre d'un défaut de motivation en même temps que la partie défenderesse a violé le principe de bonne administration;

Deuxième branche

Attendu que le requérant estime que l'ordre de quitter le territoire pris à son encontre viole le prescrit de l'article 74/14,§3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée lequel dispose comme suit :

« § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours. Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti. Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux. Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé. § 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé. Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives. Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres. § 3.11 peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand : 1° il existe un risque de fuite, ou; 2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou; 3° le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, ou; 4° [...] 5° il a été mis fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers ou retiré en application des articles 11, § 2, 40, 13, § 4, 50, 74/20 ou 74/21, ou; 6° la demande de protection internationale d'un ressortissant de pays tiers a été déclarée irrecevable sur la base de l'article 57/6, § 3, alinéa 1er, 50 ou a été considérée comme manifestement infondée sur la base de l'article 57/6/1, § 2. Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours, soit aucun délai. »

Attendu que les motifs retenus par la partie défenderesse pour n'octroyer aucun délai à la partie défenderesse ne sont pas pertinents et violent les dispositions de l'article 74/14,§3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée;

Qu'en effet, la partie défenderesse prétend qu'il y a un risque de fuite au motif que le requérant n'aurait pas sollicité une autorisation de séjour depuis son entrée sur le territoire alors que le requérant a valablement introduit une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois auprès du Bourgmestre de la Ville de Bruxelles en date du 14 octobre 2021 ;

Qu'il en est de même lorsque la partie défenderesse mentionne que le requérant ne coopère pas ou n'a pas coopéré avec les autorités car il ne se serait pas inscrit auprès de l'administration communale ;

Qu'il en résulte que la motivation de la partie défenderesse est inadéquate, en même temps qu'elle viole l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980 précitée ainsi que le principe général de bonne administration imposant à la partie défenderesse de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause et ainsi que le principe de proportionnalité ; »

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er werd volgens de verzoekende partij door de verwerende partij geen onderzoek gevoerd naar haar familiale situatie of haar privéleven. Uit niets blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met een eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM volgens de verzoekende partij. Verder stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing volgens haar artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet schendt waar de verwerende partij

motiveert dat er een risico op onderduiken bestaat omdat de verzoekende partij geen verblijfsaanvraag zou gedaan hebben, terwijl zij op 14 oktober 2021 wel degelijk een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met haar gezins- en familieleven.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet echter op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven of privéleven dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepalingen zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven of een privéleven in België heeft. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier en de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij van Pakistaanse nationaliteit is en verblijfsrecht verkreeg in functie van R. A., van Belgische nationaliteit met wie zij op 20 augustus 2017 in Pakistan in het huwelijk trad. De verzoekende partij reisde het Rijk in met een D-visum en op 14 december 2018 werd haar een bijlage 15 afgeleverd. Op 5 februari 2019 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. De verwerende partij merkte nadien op dat de situatie van de verzoekende partij sindsdien gewijzigd was. Op 17 juli 2020 werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Op 22 februari 2021 werd een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij genomen. Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 vaif het koninklijk besluit van 6 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): M. A.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: 14.11.1994

Geboorteplaats: Okara

Identificatienummer in het Rijksregister:2 94.11.14 595-66

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht in functie van R. A. (RR: 90.06.30 406-44) van Belgische nationaliteit met wie hij op 20.08.2017 in Pakistan in het huwelijk trad. In deze dient meteen ook opgemerkt te worden dat het huwelijk tussen beiden tot op heden niet werd erkend in België. Betrokkene reisde het Rijk in met een D-visum, de bijlage 15 werd afgeleverd op 14.12.2018. Hij werd in het bezit gesteld van de F-kaart op 05.02.2019. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister wonen beiden immers niet meer samen, en dit reeds sinds minstens sinds 27.07.2019.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 17.07.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 09.09.2020. Betrokkene legde volgende stukken voor:

- Medical certificate dd. 14.09.2020

- Attest OCMW dd. 14.09.2020

- Attest mutualiteit dd. 16.09.2020

- Arbeidsovereenkomst dd. 02.06.2020 en dd. 31.08.2020 met bijhorende loonfiches van tewerkstelling bij RUPALI TRADERS voor de maanden juni tot aug 2020 (20u/week)
- Loonfiches van tewerkstelling bij BAIG FOOD voor de maand maart 2020 (20u/week)
- PV van de bijzondere algemene vergadering dd. 01.08.2019 van TAURUS EXPRESS waarbij betrokkene als meewerkend vennoot zou zijn aangesteld. Echter blijkt betrokkene volgens het staatsblad nergens te zijn opgenomen in de statuten van het bedrijf, noch komt hij voor in het KBO.
- Bijlage 12 dd. 19.08.2020 bijlage 15 dd. 17.09.2020
- Uittreksel strafregister dd. 17.09.2020

De voormelde brief dd. 17.07.2020 vermeldde tot slot "Voor zover er nog geen uitsluitsel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.." Er werden verder geen stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 20.08.2017. Het koppel woont niet meer feitelijk samen sinds minstens 27.07.2019 (voorstel afvoering van ambtswege in het Rijksregister). Er is geen gezinscel meer sindsdien, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Het einde van de relatie wordt niet betwist. Betrokkenen zijn geen dus geen 3 jaar gehuwd geweest, (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat het verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en affectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995. nr. 53.030; RvS 5 maart 2004. nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater. § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer 'het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis. § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*.) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt nergens betwist. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art 42quater, §4, 4° betreft, kan er tot slot gesteld worden dat betrokkene hieromtrent niets voorlegde noch dat er iets uit het dossier zou kunnen blijken met betrekking tot een schrijnende situatie. Daarom lijkt ook deze uitzonderingsgrond aldus evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar (cfr. medical certificate dd. 14.09.2020) is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene legt enkele stukken met betrekking tot tewerkstelling voor, namelijk een loonfiche van tewerkstelling bij BAIG FOOD voor de maanden maart 2020 (20u/week), een arbeidsovereenkomst dd. 02.06.2020 en dd. 31.08.2020 met bijhorende loonfiches van tewerkstelling bij RUPALI TRADERS voor de maanden juni tot aug 2020 (20u/week) en een PV van de bijzondere algemene vergadering dd. 01.08.2019 van TAURUS EXPRESS waarbij betrokkene als meewerkend vennoot zou zijn aangesteld. Echter, het hebben van een tewerkstelling met bijbehorende bestaansmiddelen, is geen afdoende bewijs

van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat dit gegeven volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand (cfr. medical certificate dd. 14.09.2020) van betrokkene toelaten dat hij ook opnieuw in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst/origine om aldaar terug aan de slag te gaan. De duur van betrokkenes verblijf in België is nog erg kort (afgifte bijlage 15 op 14.12.2018) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Er mag verwacht worden dat betrokkene nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt, de taal nog machtig is en voeling heeft met de cultuur en gewoontes aldaar, gelet hij Pakistan nog maar sinds 13.12.2018, en dus nog maar een goeie twee jaar heeft verlaten. Betrokkene is er opgegroeid, heeft er 24 jaar verbleven en is er voor zijn komst naar het Rijk tewerkgesteld geweest (cfr. visumaanvraag dd. 30.01.2018), terwijl hij slechts iets meer dan 2 jaar in België heeft verbleven. Ook voor wat de sociale en culturele integratie betreft kan gesteld worden dat deze niet van die aard zijn dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legde een attest van het OCMW te Brussel dd. 14.09.2020 voor waaruit blijkt dat hij geen leefloon geniet, en een attest van de Liberale Mutualiteit dd. 16.09.2020. Er dient echter te worden opgemerkt te worden dat het heb hebben van een ziektekostenverzekering in België verplicht is. Verder kan bijvoorbeeld niet blijken dat betrokkene het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder legde betrokkene ook een uittreksel uit het strafregister dd. 17.09.2020 voor waaruit blijkt dat tot op datum van het nazicht geen sprake was van strafrechtelijke veroordelingen of maatregelen. Louter het gegeven dat betrokkene geen veroordelingen opliep, kan niet als afdoende bewijs van integratie worden gezien waarom het verblijf niet zou kunnen worden beëindigd. Het getuigt immers niet van een bepaalde mate van integratie, maar eerder van een normaal te verwachten gedrag. Tot slot werd nog een bijlage 12 - aangifte van verlies of diefstal dd. 19.08.2020 en de daarop volgende bijlage 15 dd. 17.09.2020 in afwachting van ontvangst van een duplicaat van betrokkenes F-kaart voorgelegd. Er gaat geen Integratie uit van een verlies of diefstal van verblijfsdocumenten en het zich vervolgens administratief terug in orde stellen. Ook dit behoort tot normaal te verwachten gedrag, waardoor het niet van een mate van integratie kan getuigen dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Uit mailverkeer dd. 15.07.2019 blijkt dat betrokkene zich bij de gemeente gaan informeren is met betrekking tot een adreswijziging naar Brussel en dat hij niet meer bij zijn echtgenote wou blijven. Dit deed hij samen met een vriend. Heden woont hij samen met I. H. (RR: 85.11.04 485-93) van Belgische nationaliteit, met Pakistaanse roots. Uit niets kan blijken dat zij heden een relatie zouden onderhouden. Het is niet duidelijk of betrokkenes huisgenoot ook de vriend is die destijds mee naar de gemeente Ninove is gegaan. Voor zover zij een vriendenrelatie zouden hebben opgebouwd staat het betrokkene vrij om contacten te onderhouden, desgevallend via moderne communicatiemiddelen of via periodieke bezoeken. Vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen om deze beslissing te nemen, de gezinshereniging is achterhaald. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij reeds geïntegreerd is in België in die mate dat het een hinderpaal zou kunnen vormen voor de beëindiging van het verblijfsrecht, noch kan dit blijken uit het dossier.

De gezinssituatie tot slot spreekt voor zich. Er is geen sprake meer van een gezinscel, de relatie tussen beiden is voorbij. De gezinshereniging is dan ook achterhaald. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

Het beroep dat de verzoekende partij indiende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Deze beslissing die aan de verzoekende partij bekend is, is dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig. De verzoekende partij betwist overigens niet dat zij geen gezinsleven meer heeft in België.

Verder blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing wel degelijk motieven over het gezinsleven van de verzoekende partij omvat. De verwerende partij motiveert immers onder meer als volgt:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene bekwam het verblijfsrecht in functie van R. A. (RR: ...) van Belgische nationaliteit met wie hij op 20.08.2017 in Pakistan in het huwelijk trad. De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dd 22.02.2021 werd aan betrokkene betekend op 15.04.2021. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”

De verzoekende partij betwist niet dat zij niet verklaarde een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben tijdens haar verhoor op 10 februari 2022 bij de politie, noch dat zij medische problemen zou hebben.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt geheel niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

Wat betreft de kritiek van de verzoekende partij aangaande het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico is op onderduiken. De verwerende partij motiveert het risico op onderduiken als volgt:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV GE.55.LB.121620/2022 van de politiezone/sociale inspectie van PZ DEINZE/ZULTE/LIEVEGEM.) Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige/in ondergeschikt verband uit te voeren.”

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

De verzoekende partij stelt dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert, wel degelijk stappen heeft genomen om verblijfsrecht te verkrijgen. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat de verwerende partij niet motiveert dat zij geen stappen heeft ondernomen om verblijfsrecht te krijgen, maar enkel dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, dat zij geen arbeidskaart of single permit bezit en dat zij geen stappen heeft ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid als zelfstandige/in ondergeschikt verband uit te voeren. De verzoekende partij betwist deze motieven overigens niet. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omdat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. De verzoekende partij voert in haar derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar derde middel als volgt toe:

“EN CE QUE l’acte attaqué a enjoint au requérant de quitter le territoire du Royaume ainsi que les territoires des Etats partis des accords de Schengen immédiatement;

Attendu que le requérant estime que la décision attaquée viole son droit à la vie privée et familiale garanti par l’article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales ;

Que l’article 8 est libellé comme suit :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d’une autorité publique dans l’exercice de droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu’elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sécurité publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l’ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d’autrui. » ;

Que la Cour européenne des droits de l’Homme a déjà eu à rappeler à de nombreuses occasions que les notions de vie privée et de vie familiale sont des notions larges qui ne peuvent faire l’objet d’une définition exhaustive (voir par exemple, un arrêt récent du 14 février 2008 dans une affaire Hadri- Vionnet c. Suisse du 14 février 2008, requête n°55525/00, p.13 ; également : Pretty c. Royaume Uni, n°2346/02,6i, CEDH 2002-III, X c./République Fédérale d’Allemagne, décision du 10 mars 1981, n°8741/79, Décisions et rapports 24, p.137, Elly Poluhas Dôdsbo c. Suède, n°61564/00, § 24, CEDH 2006, etc...);

Que le requérant vit en Belgique en Belgique depuis 2018;

Qu’ainsi qu’il a été mentionné plus haut, il est arrivé en Belgique en 2018 dans le cadre d’un regroupement familial et a obtenu un titre de séjour en janvier 2019 ;

Que son séjour lui a donné accès au marché du travail belge ;

Qu’il a travaillé de mars 2020 à septembre 2021 au sein de la société Rupali Traders ;

Que son employeur est toujours disposé à lui proposer un nouveau contrat ;

Que par ailleurs, le requérant a suivi des cours de néerlandais et un parcours d’intégration ;

Que la pandémie du coronavirus Covid-19 qui sévit actuellement dans le monde ne lui permet pas de retourner au Pakistan pour le moment ;

Qu’un rapport d’Amnesty International de 2020 fait en effet état d’une situation sanitaire et sociale critique ;

Qu’on peut en effet lire ceci :

« La répression des médias, de la société civile et de l’opposition politique s’est intensifiée. Cette année encore, de nombreuses disparitions forcées ont eu lieu, et personne n’a été amené à rendre de comptes. La pandémie de COVID-19 a créé de nouvelles difficultés sur le plan des droits économiques, sociaux et culturels. Des soignantes et soignants ont été détenus pour avoir exercé pacifiquement leur droit à la liberté d’expression, et certaines ont été victimes de violences sur leur lieu de travail. La Cour suprême a mis un coup d’arrêt aux efforts visant à réduire la surpopulation carcérale, en dépit de la propagation du coronavirus dans les prisons. Les minorités religieuses ont encore été persécutées au titre de la législation relative au blasphème et attaquées par des acteurs non étatiques. Les violences faites aux femmes demeuraient répandues. Le Premier ministre, Imran Khan, a fait des annonces encourageantes au sujet de la libération de détenues et de la criminalisation de la torture, mais la mise en oeuvre de ces mesures

n'a guère avancé. Le ministère des Droits humains a conduit des réformes cruciales concernant la peine de mort.

Pendant la plus grande partie de l'année, la pandémie de COVID-19 a submergé les infrastructures sanitaires, paralysé les établissements scolaires et amplifié les inégalités économiques existantes. Elle a dominé l'actualité au Pakistan durant la majorité de 2020 car les cas se sont multipliés après que les autorités ont levé prématurément les mesures de confinement pour tenter de stabiliser l'économie. Compte tenu de la difficulté d'appliquer les règles de distanciation sociale, les travailleuses et travailleurs journaliers et essentiels, ainsi que les détenue-s, les personnes réfugiées, et les élèves et étudiant-e-s, entre autres, risquaient davantage de contracter la maladie. En juin, le pays a lancé une politique de « confinements ciblés », qui consistait à isoler les districts et les zones où le plus grand nombre de cas avait été enregistré. Le nombre de cas a commencé à baisser considérablement en août, au grand étonnement des experts médicaux, après quoi les pouvoirs publics ont assoupli les restrictions. (...) »

Que le requérant a introduit une demande d'autorisation de séjourner plus de trois mois en Belgique sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 en date du 14 octobre 2021 ;

Que cette demande est actuellement toujours en cours de traitement en manière telle que le requérant est de fait en droit de séjourner sur le territoire du Royaume en attendant qu'il soit statué sur sa requête ;

Que le droit du requérant de vivre en Belgique aux côtés de ses amis et proches de nationalité belge entre parfaitement dans le champ des notions de vie privée et familiale ;

Que Votre Conseil a eu à se prononcer dans un arrêt n° 2212 du 3 octobre 2007 sur la notion d'ingérence des Etats dans la vie privée et familiale. Il a été rappelé à cette occasion que « l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour le séjour des étrangers sur leur territoire et que, partant, ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sécurité publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ; que ce critère de nécessité implique l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché. Dans cette perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de la vie privée. » ;

Que cette décision s'inscrit d'ailleurs dans la jurisprudence constante du Conseil d'Etat (voir notamment C.E., arrêt n°100.587 du 7 novembre 2001);

Que par ailleurs, la requérante rappelle la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, notamment l'arrêt Sen du 21 décembre 20015 et l'arrêt Berrehab du 21 juin 1988, enseignant que le droit au respect de la vie familiale implique non seulement l'obligation négative de s'abstenir d'adopter des mesures propres à entraîner une rupture des liens familiaux, mais également l'obligation positive de faire en sorte que la vie familiale puisse se poursuivre ;

Que le Conseil d'Etat a d'ailleurs eu l'occasion de se prononcer sur le sujet, notamment dans un arrêt du 6 décembre 2001 (n° 101.547):

« Le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. » ;

Que de même, dans un arrêt n° 81.931 du 27 juillet 1999, le Conseil d'Etat a considéré que :

« L'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée ; que cette

dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif; pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité.» ;

L'article 8 alinéa 2 de la CEDH détermine également les conditions que doivent remplir d'éventuelles limitations à ce droit :

« il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et des infractions pénales, à la protection de la santé et ou de la morale, ou à la protection des droits et liberté d'autrui ».

Que le Conseil d'Etat a eu l'occasion de préciser à cet égard qu'« une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée », et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales » ; (C.E., n° 78711, 11 février 1993 ; CE, n° 105.428, 9 avril 2002)

Que la Cour Européenne des droits de l'Homme a également affirmé dans l'arrêt REES du 17 octobre (Série A, n° 106, p.15. par.37) que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait observer un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par.2 offraient, sur ce point, des indications fort utiles;

Qu'ainsi, une ingérence n'est justifiée que pour autant non seulement qu'elle poursuive un des buts autorisés par la Convention mais aussi qu'elle «soit nécessaire dans une société démocratique »7 ;

Que cette exigence de proportionnalité impose la recherche d'un juste équilibre entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence8;

Que la décision invitant le requérant à quitter le territoire immédiatement ont dès lors été prise en violation du principe de proportionnalité et a méconnu la portée de la disposition conventionnelle précitée ;

Que le troisième moyen est fondé; »

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekende partij verwijst in haar derde middel opnieuw naar artikel 8 van het EVRM en de voorgehouden schending van haar familie- en privéleven. Zij stelt dat zij sinds 2018 in België verblijft en dat zij in het kader van gezinshereniging naar België is gekomen. Dit verblijf heeft haar toegang gegeven tot de Belgische arbeidsmarkt. Zij heeft dan ook gewerkt van maart 2020 tot september 2021 bij Rupali Traders. De verzoekende partij stelt dat die werkgever haar terug een nieuw contract wil aanbieden. Verder stelt de verzoekende partij dat zij lessen Nederlands heeft gevolgd en een integratieparcours heeft afgelegd. Verder laat de coronapandemie haar naar eigen zeggen niet toe om naar Pakistan te reizen. De verzoekende partij verwijst naar een rapport van Amnesty International van 2020 dat de sanitaire en sociale situatie in Pakistan beschrijft. De verzoekende partij herhaalt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis heeft ingediend, die nog steeds hangende is. Dat geeft haar volgens de verzoekende partij het recht op het grondgebied te verblijven. De verzoekende partij stelt dat zij het recht heeft om in België aan de zijde van haar naasten en vrienden te verblijven die de Belgische nationaliteit hebben, omdat dit onder haar familie- en privéleven valt. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad, en stelt verder dat er volgens haar geen proportionaliteitsafweging is gebeurd tussen het respect voor haar individuele rechten en de bescherming van het algemeen belang.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, het familie- en privéleven van de verzoekende partij betreft, kan de Raad verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen. Zoals reeds aangehaald werd in de beslissing tot beëindiging van verblijf van 22 februari 2021 uitgebreid ingegaan op deze elementen en maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze overwegingen niet meer actueel laat staan kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij ontkent overigens niet dat er geen gezinsleven meer is. Zij verwijst naar haar tewerkstelling in het verleden, maar ontkent niet dat zij op heden niet werkt en hiertoe evenmin is gemachtigd. Het feit dat de verzoekende partij ondertussen lessen Nederlands heeft gevolgd en een integratietraject heeft afgelegd doet hier niets aan af. Ook al heeft zij een aanvraag om machtiging tot verblijf gericht aan de stad Brussel, verblijft zij op dit ogenblik illegaal op het Belgisch grondgebied. De verzoekende partij toont niet aan dat er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven aan België gebonden is. De normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande sinds 2018 is niet voldoende om een schending van privéleven aan te nemen. De gewone opbouw van sociale relaties volstaat niet om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Voor zover de verzoekende partij met de verwijzing naar het rapport van Amnesty International van 2020 een schending van artikel 3 van het EVRM poogt aan te tonen merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de

verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van 2020 zonder dat zij op enige concrete wijze aannemelijk maakt dat zij persoonlijk enig concreet risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou lopen bij een terugkeer naar Pakistan. De verzoekende partij brengt zelfs geen begin van bewijs bij dat de in het rapport beschreven situaties op haar zelf van toepassing zouden zijn bij een terugkeer. Zij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt verder nog dat zij naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar Pakistan omwille van de coronapandemie.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Er wordt benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat

deze op zich kunnen beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Voor zover al ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet-essentiële reizen vanuit België naar Pakistan waren verboden, wat de verzoekende partij overigens niet aannemelijk maakt, blijkt niet dat een terugkeer van een vreemdeling in illegaal verblijf naar het herkomstland waarvan zij de nationaliteit heeft hieronder viel. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing haar verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar is. Evenmin toont zij concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk was en is en/of zij onmogelijk kon en kan terugkeren naar haar land van herkomst.

De Raad verwijst verder naar de *“COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging”* van de Europese Commissie (Mededeling van de Europese Commissie, NL Publicatieblad van de Europese Unie 17.4.2020 C 126/02).

Hierin wordt het volgende gesteld:

“Gezien de aanzienlijke beperkingen op het gebied van commerciële vluchten en de beperkende maatregelen die derde landen hebben ingevoerd voor personen die uit Europa aankomen, kan het voor onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, onmogelijk zijn om binnen de vastgestelde termijn aan een dergelijk besluit te voldoen, hoezeer ze dat ook willen en proberen. Bijgevolg kan tegen onderdanen van derde landen een inreisverbod worden uitgevaardigd wegens niet-naleving van een terugkeerbesluit, zoals voorgeschreven door artikel 11, lid 1, van de terugkeerrichtlijn. Irreguliere migranten mogen echter niet verantwoordelijk worden gehouden voor een situatie die buiten hun macht ligt en ook geen negatieve gevolgen van die situatie ondervinden.

Om een dergelijke situatie te voorkomen, moeten de lidstaten gebruikmaken van de mogelijkheid die artikel 7, lid 2, van terugkeerrichtlijn biedt en de termijn voor vrijwillig vertrek verlengen met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, de duur en de aard van de beperkende maatregelen en de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer.

De lidstaten moeten ook een langere termijn voor vrijwillig vertrek toekennen dan 30 dagen vanaf het tijdstip waarop een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, indien het, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval en met name de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer, van meet af aan duidelijk is dat de betrokken onderdaan van een derde land niet binnen 30 dagen zal kunnen vertrekken.

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek wordt verlengd en de tenuitvoerlegging van het besluit tijdelijk wordt opgeschort, moeten irreguliere migranten een schriftelijke bevestiging ontvangen als bedoeld in de terugkeerrichtlijn (artikel 14).

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek niet in acht kan worden genomen omdat er geen vervoer is naar het derde land van terugkeer of vanwege andere redenen buiten de wil van de betrokken persoon die verband houden met de beperkende maatregelen, moeten de lidstaten afzien van de uitvaardiging van een inreisverbod of een reeds uitgevaardigd verbod intrekken.”

Hieruit volgt duidelijk dat Covid-19 niet belet dat er een terugkeerbesluit wordt genomen, maar eventueel wel belet dat er een inreisverbod wordt opgelegd wegens het niet naleven van een terugkeerbesluit.

Voorts kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren ook slechts tijdelijk is.

De verzoekende partij toont niet aan dat er in haar land van herkomst een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU